

VELETRH

Začátkem září se již po třinácté konal v Praze mezinárodní veletrh Sběratel.

Ani letos nemohlo chybět Muzeum cenných papírů se svojí expozicí. Pro letošní ročník byla připravena velmi široká nabídka sběratelského materiálu pro všechny zájemce jak z řad odborníků a specialistů, tak především pro širokou laickou veřejnost. Právě na tu se soustřeďuje naše osvěta a prezentace, aby do širokého povědomí vešla akcie nejen jako investiční nástroj, ale také jako umělecký a sběratelský předmět.

Ve spolupráci s veletrhem byla vystavena největší a nejmenší akcie z našich sbírek. Tato výstava vzbudila patřičný zájem médií a byla i mezi hlavními zprávami na TV Nova. Zajímavostí bylo, že nejmenší akcie pochází z Česka, konkrétně z Plzně.

Součástí veletrhu nebyla jen tato výstava a náš stánek, ale také zpestření pro návštěvníky ve formě ankety s možností získat jednu ze sběratelských akcií věnovaných našim muzeem.

Do soutěže byly věnovány tři dekorativní americké akcie známých firem. Návštěvníci, kteří vyplnili anketní lístek s otázkami k veletrhu Sběratel a upřesněním svých zájmů odpovídali na soutěžní otázku, která je nejstarší akcie v našem muzeu. Po skončení veletrhu byly všechny odpovědi zpracovány a vyhodnoceny. Pouze jediná soutěžící přesně odpověděla, že se jedná o akcii z roku 1785. Kromě této šťastné výherkyně byli dalšími dvěma akciemi odměněni ti, kteří byli nejbližší svým odhadem. Je zajímavé, že odpovědi byly opravdu rozličné a pohybovaly se od roku 1588 až do roku 1969. Jen pro připomenutí uvádím, že nejstarší akcie světa vznikla v roce 1602. Jak je vidět, s osvětou k veřejnosti v tomto ohledu bude ještě pořádný kus práce.

Je nepochybné, že sběratelství má řada lidí v krvi a jejich počet se každým rokem rozšiřuje o ty šťastné, kteří podlehnou svodům sbírání a nezáleží zda jde o cenné papíry, známky, mince nebo cokoli jiného.

S ohlednutím za letošním ročníkem se zcela jistě všichni těšíme na ten následující, kde bude opět i Muzeum cenných papírů a některé z jeho nespočetných exponátů.

Praha, 27.9.2010

- 1) Záběry na stánek MCP.
- 2) Výstava „maxi“ a „mini“ akcie.
- 3) Akcie z reportáže TV Nova.
- 4 a 5) Denní ruch na veletrhu.

Každý den okolo našeho stánku prošlo nespočet lidí z 12.000, kteří veletrh navštívili. Řada z nich se zastavila a prohlížela naši nabídku. Málo kdy byla chvíle klidu. Kromě dotazů na vystavené akcie jsme také zodpovídali nejrůznější dotazy a rady ke sbírání akcií.

Dlouhé čtyři roky se ve filmovém průmyslu neobjevil nikdo nový. Desítky malých firem zaniklo nebo se sloučilo s většími. I velkoprodukce pocítila krizi, která přišla po poválečné euforii zábavy. Krize se projevila i díky krachu řady velkých bank, které štědře financovaly zdroje svých zisků. Sanace bank a omezování investic dopadly i na film. Dalším problémem se stala otázka dovozu filmů a především jejich zdanění. Tak jako zlínský Baťův koncern zakládal dceřinné firmy po celém světě a podobně i zahraniční firmy chtěly k nám. Proto došlo 30. ledna 1926 k založení firmy Fanamet Film a. s. s kapitálem 1.000.000 Kč rozděleným na 1.000 akcií po 1.000 Kč, z čehož 80% bylo v rukou amerického mateřského koncernu, firmy Metro-Goldwyn-Mayer, kterému česká společnost zajišťovala distribuci u nás. Následně se společnost přejmenovala na Československá Metro-Goldwyn Mayer akc. spol., po roce 1933 je uváděn název bez Československá.

V kinematografii však dochází v roce 1927 k zásadnímu vynálezu – zvukovému filmu. Pod jménem „Jazzový zpěvák“ ho uvedla společnost Warner Brothers. Tisíce lidí přišlo o práci. Hudebníci sedící v kinech a doprovázející němý film byli zbyteční. Práci však ztratila i řada herců, kteří nedokázali přejít k mluvenému slovu a diváky jejich hlas již nezaujal. V USA však řada hudebníků naopak práci získala, protože díky zvuku se rozvinul nový filmový žánr a to muzikál. Představení zvukového filmu však neslo i nutnost vybavení pro kina, aby mohlo dojít k jejich promítání. Prvním kdo docenil význam zvukového filmu u nás byl opět Miloš Havel. V roce 1928 vyjednal se společností Western Electric nákup aparatury a 13. srpna 1929 byl v kině Lucerna promítán první zvukový film „Lodí komediantů“. Po úspěchu filmu u diváků zakoupil také nutnou aparaturu do filmových studií A-B, které byly umístěny v bývalé pivovarské zahradě Měšfanského pivovaru na Královských Vinohradech. Prvním zde natočeným snímkem byl film „Když struny lkají“ uvedený slavnostně 19. září 1930, film však zaznamenal nízký výnos a stal se vysoce ztrátovým. Ateliéry však již nestačily stávající produkci a nová zvuková se zde dala velmi těžko realizovat. Proto přišel Miloš Havel s nápadem postavit zbrusu nový filmový ateliér s laboratořemi. Pro tento projekt byl vybrán rovinatý pozemek v katastru Hlubočep, připojených v roce 1922 k Praze. Celá čtvrť kde bylo kromě studií postaveno i množství rodinných domků a vil byla pojmenována Barrandov.

Projekt moderních filmových ateliérů však měl v té době téměř astronomický rozpočet 14.000.000 Kč. Sehnat takové prostředky, navíc v době krize se zdálo nereálné. Havel oslovil filmové oddělení Ministerstva průmyslu, obchodu a živností a za pomoci získal od státu garantovaný úvěr 5.000.000 Kč a státní záruku. Mohl tak začít stavět. Stát již tehdy pochopil nutnost podpory filmu a také jeho sílu v propagaci státu. Současně si však byl vědom i možného zneužití k ovlivňování mas, jako se tomu stalo v Německu. Film měl zkrátka zelenou. Na pozemku o výměře 50.000 m² začala 23. listopadu 1931 stavba prvních dvou ateliérů. Každý z nich měl rozměr 23 x 20 metrů a oba šlo spojit v případě potřeby v jeden celek. V roce 1936 byl přistaven třetí ateliér. Prvním zde natáčeným filmem byl snímek „Vražda v Ostrovní ulici“ režiséra Svato-pluka Innemanna, který se začal natáčet 20. ledna 1933, tedy 14 měsíců od zahájení stavby. Ateliéry na Barrandově nevyužíval k filmování jen Havel, ale A-B je pronajímala je i dalším produkcím.

Současně se státní podporou zavedlo filmové oddělení ministerstva systém pevně stanoveného množství dovážených filmů, které omezily dovoz a naopak zvýhodnily českou produkci v zájmu zaplacení tak velkého projektu. Proti systému se ohradily americké firmy a došlo i k bojkotování českého trhu. Až v listopadu 1934 došlo k dohodě a zavedení jednotného poplatku za zvukové filmy bez vazby k počtu česky natočených snímků. Americká firma United Artists Film se na tuto dohodu připravila předem a 4. června 1934 založila v Praze firmu United Artists, filmová půjčovna akc. spol. s kapitálem 1.000.000 Kč s vydáním 500 akcií po 2.000 Kč. Ředitelem se stal Osvald Kosek, působící ve vedení továren A-B na Barrandově.

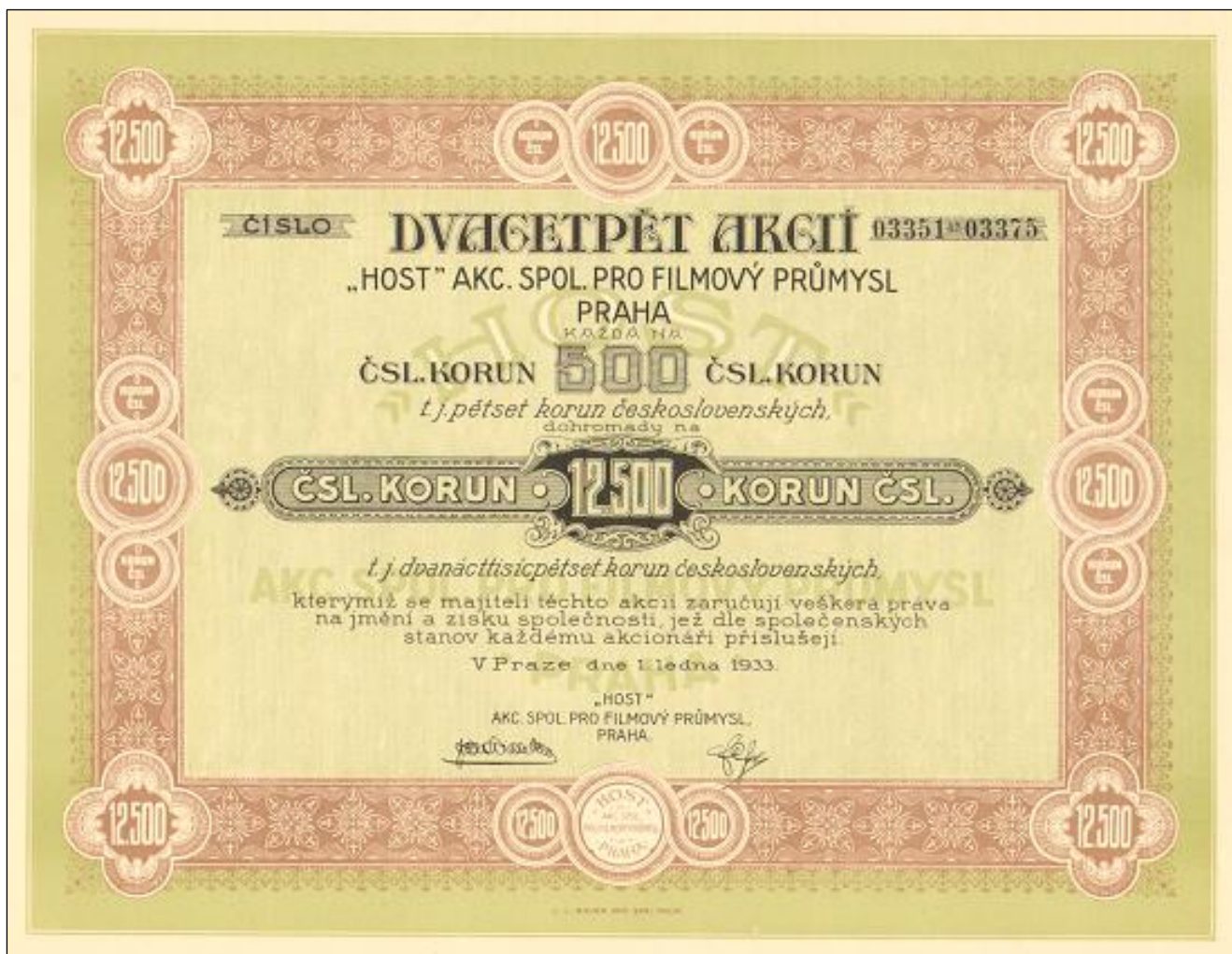
Vraťme se však k českým filmovým společnostem a to o několik let zpět, konkrétně do 5. listopadu 1928 kdy došlo k založení firmy Elektafilm akc. spol. s kapitálem 1.000.000 Kč rozděleným do 2.500 akcií po 400 Kč. Elektafilm, podobně jako řada jiných firem vznikla přeměnou ze stávající společnosti s. r. o. Společnost produkovala zejména filmy určené pro český a německý trh. Tedy jeden film se vždy natáčel dvakrát v každé jazykové verzi zvlášť. V roce 1931 získala společnost majoritní podíl ve firmě Slaviafilm akc. spol. a měla podíl i na firmě Moldavia-Film spol. s r. o. V Elektafilmu působil opět Osvald Kosek, který byl místopředsedou správní rady A-B akciových filmových továren. U řady filmových společností docházelo k účasti na jiných firmách nebo jen k účasti stejných odborníků, ale i k jejich přecházení do konkurenčního prostředí.

B756 – První emise akcií Elektafilm akc. spol. na 400 Kč vydaná 1. 12. 1928, tisk J. L. Bayer a.s. Kolín (originál SOA Praha, sbírka akcií)

B755 – Hromadná akcie Elektafilm akc. spol. na 25x 400 Kč vydaná 1. 12. 1928, tisk J. L. Bayer a.s. Kolín (originál SOA Praha, sbírka akcií)

Takovou osobností je již dřív zmíněný Robert Šlemr. V době kdy Havel začíná stavět Barrandov se rozhodl pro jiný projekt. Společně s několika dalšími investory odkoupil v roce 1932 akcie společnosti Hostivařské mlýny a pekárny, které v roce 1926 změnili svůj název na „Host“ skladištní a dopravní akc. spol., která následkem krize ukončila v roce 1930 svoji činnost. Společnost sanoval, zvýšil její kapitál na 6.000.000 Kč rozdělený do 12.000 akcií po 500 Kč a přejmenoval ji na „Host“ akciová společnost pro filmový průmysl v Praze. Proč tak složitě přeměňoval původní mlýn s pekárnou a skladiště na filmovou společnost? Odpověď je zcela jednoduchá. Tato společnost vlastnila v Hostivaři rozsáhlé pozemky o výměře 20.359 m² a velké haly ze kterých šlo snadno vybudovat filmové ateliéry. Bylo finančně levnější koupit a oddlužit firmu než kupovat a stavět na zelené louce. Od prosince 1933 zde v ateliérech na ploše 9.609 m² z produkovalo 30-40 filmů ročně. Náklady na stavbu nových ateliérů a jejich vybavení znamenalo pro firmu v roce 1935 zastavení činnosti. Firma sice získala státní garanci, ale ta v podstatě sloužila jako veřejná záruka pro krytí pohledávek věřitelů. Na firmu byl 1. června 1938 vyhlášen konkurs v roce 1940 převzala ateliéry společnost A-B, akciové filmové továrny a.s.

A0152 – První emise hromadných akcií Host, akc. spol. pro filmový průmysl na 25x 500 Kč vydaná 1. 1. 1933, tisk J. L. Bayer a.s. Kolín

A1954 – Násobková akcie MOLDAVIA-FILM a.s. na 50x 400 Kč vydaná 11. 12. 1935 v Praze, signatura tiskárny neuvedena

V roce 1934 byla ustavena „Lipa“ akc. spol. pro slovenský film v čele s Roko Bradanovičem, chorvatským obchodníkem s vínem a dalšími podnikateli. Kapitál byl plánován na 5.000.000 Kč v 25.000 akciích po 200 Kč. Firma však nic nenatočila a během několika měsíců zanikla.

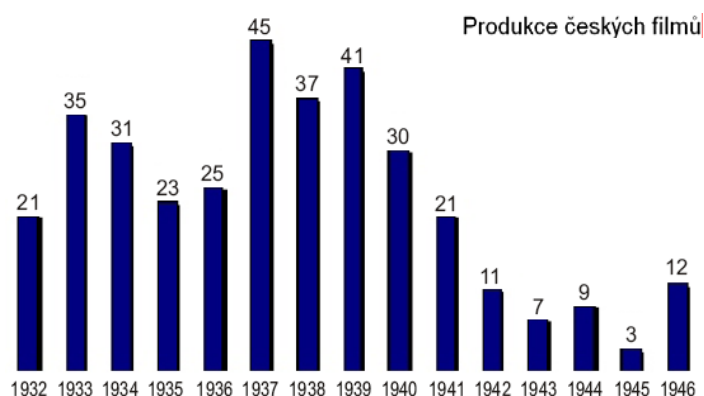
A zase poskočíme v čase až na konec roku 1935. Poslední den v roce došlo k založení firmy Moldavia Film a. s., která se přeměnila opět ze stávající spol. s.r.o. Nový kapitál byl ustaven ve výši 1.000.000 Kč rozdělený do 2.500 akcií po 400 Kč.

Filmový průmysl se již koncentrován do několika rukou a zdá se, že se už nic nového na trhu nestane. Blíží se však krizový rok 1938 a tak řada filmařů uvažuje o odjezdu ze země. Není divu, i běžní občané cítí, že brzo

přijde válka a připravují se na ní. Řada filmařů je však ve dvojnásobném ohrožení. Nejen pro svoje postoje a natáčení tématických filmů často s protiválečnou a protiněmeckou tematikou, ale též pro svoji národnost. Pro mnohé je jejich židovský původ životu nebezpečným. Přesto se ještě stále nic neděje a Československo se zdá být klidným ostrůvkem. Opět koncem roku 1938 dochází ke vzniku nové firmy, 28. prosince 1938 je založen Radiofilm akc. spol. s kapitálem 700.000 Kč rozděleným na 1.750 akcií po 400 Kč. Společnost však do roku 1939, resp. 1940 neprováděla žádnou činnost.

Od vzniku zvukového filmu bylo natáčeno stále víc a víc filmů. Kromě krátkých, dokumentárních a reklamních filmů šlo především o hrané dlouhometrážní filmy. V roce 1930 bylo natočeno 7 snímků, z nich nejznámější je C. a k. polní maršálek s Vlastou Burianem natočený Elektafilmem. V roce 1931 se vyrobilo 19 filmů. Další vývoj je vidět na grafu. Pokles v letech 1935-1936 je způsoben ještě dozvukem krize financování velkých staveb. Pokles po roce 1940 je důsledkem válečnéno hospodářství a dalšími okolnostmi, především odlivem osobností, ale i nedostatkem vhodných témat a materiálu k výrobě. Vlivem cenzury se řada snímků nedostane do výroby a točí se převážně neškodné konverzační filmy nebo filmy s národní tematikou jako Babička, Z českých mlýnů apod.

Vznikem Protektorátu Čechy Morava začalo pro český film i nové uspořádání. Při Úřadu říšského protektora byl ustaven filmový referát kulturně-politického oddělení. V září 1939 bylo zřízeno oddělení filmové cenzury a v roce 1940 bylo založeno Českomoravské filmové ústředí. To vzniklo podle vzoru Říšské filmové komory. Ústředí vykonávalo kromě revize kin především dohled nad výrobou a bylo podřízeno přímo úřadu protektora, tak aby nebylo pod kontrolou protektorátní vlády a mělo jako hlavní úkol centralizaci filmového průmyslu. Hlavní osobností byl JUDr. Wilhelm Söhnel, který přestože byl český Němec zajišťoval v mezích daných možností jistou autonomii českých filmařů před říšskými filmovými zájmy. Výrazně tak ovlivňoval dění v českém filmu. Jako pověřený Treuhänder spravoval

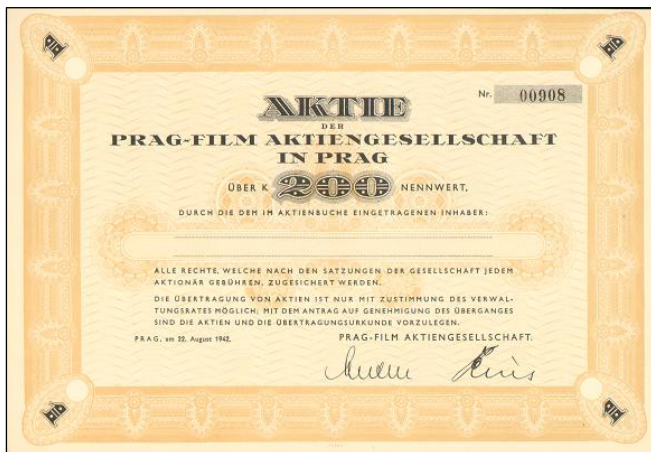

Moldavia Film a. s., kde se blíže seznámil s Adinou Mandlovou, ale především s Natašou Gollovou, pro kterou se v té době stal životní láskou. Pravdou je, že se snažil filmařům pomáhat a nejednalo se jen o dosazenou osobu z moci úřední.

Film byl především vyráběn v Praze, ale rozpadem Československa nezůstala žádná výroba na Slovensku. Proto byla dne 7. listopadu 1939 založena firma „Nástup“, slovenská filmová úč. spol. s akciovým kapitálem 1.000.000 Ks rozděleným na 1.000 akcií po 1.000 Ks. Zákonem č. 14/1940 Sb. z 18. ledna 1940 získala firma monopol na dovoz a distribuci filmů na Slovensku.

V protektorátu se v roce 1940 přejmenovala společnost La Tricolore na neutrálnější název „Stella“, akciová společnost pro průmysl filmový a ve stejném roce dochází k prvním krokům koncentrace filmového průmyslu. Především moderní studia na Barrandově, rozšířená o Hostivař se dostala do hledáčku koncernu UFA, která hledala výrobní kapacity, kterých se jí nedostávalo. Miloš Havel se bránil snaze o převzetí ateliérů a tak se pokusil o zvýšení kapitalizace firmy navýšením kapitálu A-B akciových filmových továren v roce 1940 na 4.500.000 K vydáním 15.000 nových akcií po 200 K. Tomu však nakonec

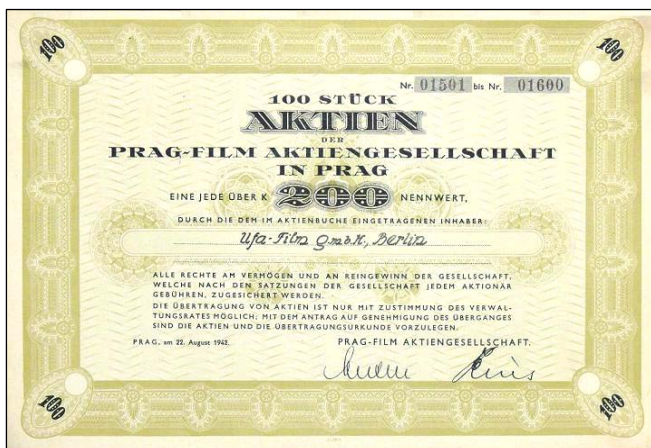

nezabránil a byl nucen svůj podíl odprodat za 6.900.000 K. Valná hromada 21. července 1941 již za účasti nového akcionáře UFA-FILM G.m.b.H., Berlin, rozhodla o zvýšení kapitálu na 30.000.000 K a současně byl 21. listopadu 1941 změněn název společnosti na Prag-Film Aktiengesellschaft. Společnost vydala nové akcie z nichž 95,98% převzala UFA, další 2,90% získal Protektorát Čechy a Morava a zbytek byl vlastnictvím 34 drobných akcionářů vlastnících do 50 akcií.

A262 – Akcie PRAG-FILM AG in Prag na 200 K vydaná 22. 8. 1942 tiskárna J. L. Bayer a.s. Kolín

B753 – Násobková akcie PRAG-FILM AG in Prag na 100x 200 K vydaná 22. 8. 1942, tiskárna J. L. Bayer a.s. Kolín

B754 – Násobková akcie PRAG-FILM AG in Prag na 10.000x 200 K vydaná 22. 8. 1942, tiskárna J. L. Bayer a.s. Kolín (B753 a B754 – originál SOA Praha, sbírka akcií)

Díky snaze o další koncentraci průmyslu do jedné ruky, odkoupil 10. března 1942 Prag-Film ateliéry Foja v Radlicích. Ty založil Jaroslav Foist v březnu 1937. Přestože dlouhá léta odolával tlaku na jejich prodej, ustoupil. Dostal 6.000.000 K. Prag-Film dále získal majoritní balík akcií společnosti Elektafilm akc. spol. a díky jejímu podílu získala současně i majoritu ve Slaviafilmu a. s. Zde pak působil další nacist – Martin Wolf, SS-Sturmabführer a přednosta kulturně-politického oddělení úřadu říšského protektora.

Česká filmová studia s výjimkou zlínských ateliérů Baťa akc. spol. byly pevně v rukou německého filmového průmyslu v čele s UFA-Filmem. Výhoda Barrandova byla krátká vzdálenost od Berlína, vzdálenost od válečných operací, vysoce moderní a velká studia a především levná výroba díky uměle nastavenému kurzu koruny a kvalitní personál. Během války zde natáčela jak UFA, tak i Bavaria Film, Wien-Film a další produkce, které zde celkem natočili 42 celovečerních filmů.

Havlovi tak zůstala ještě rodinná firma American Film Company, která byl v dřívějších letech poněkud utlumena. Společnost však stále častěji používala obchodní značku Lucernafilm a tak 24. března 1943 přejala název „Lucerna“, akciová filmová společnost i v důsledku válečných událostí, kdy název „American“ nebyl vhodným.

Zatím co se v Praze nerušeně točil jeden film za druhým v Londýně se začal tvořit plán poválečného znárodnění průmyslu. Na Barrandově se zvyšoval i počet zaměstnanců. V roce 1941 jich zde pracovalo 900, ale o rok později již 1.300 a koncem války téměř 1.500 osob. Důvodem bylo nejen zvyšování potřeb filmařů, ale i umělé zaměstnávání řady lidí, kteří tak unikli pracovnímu nasazení v Německu. Také se protahovala doba výroby filmů, která prodloužila několika lidem život. Příkladem jsou herci Anna Letenská nebo Karel Hašler. Bohužel s poslední klapkou se jejich osud naplnil. Koncem války se také řada filmů natáčela s vědomím, že budou dokončeny až po válce. Jedním z nich byl film „Pancho se žení“, který režíroval Rudolf Hrušínský. Podobně dopadl film „13. revír“, který začátkem roku 1945 začal natáčet Jan Alfréd Holmann v hlavní roli s Lídou Baarovou. Její scény však připravil tak, že je bylo možné po válce vystříhnout. Film dokončil Martin Frič v roce 1946 s novou herečkou na místo Baarové. Hlavní roli získala herečka Dana Medřická.

V květnu 1945 byl do všeho filmového průmyslu dosazena národní správa. Správu klíčového průmyslu se ujalo nově zřízené Ministerstvo informací a osvěty v čele s komunistou Václavem Kopeckým. Komunisté, stejně jako nacisté si byli dobře vědomi síly propagandy filmu i toho kdo musí toto důležité médium ovládnout. První snahy dělníků při zveřejnění úmyslu znárodnit veškerou kinematografii byly celkem úsměvné. Podle vyprávění režiséra Martina Friče se na schůzi začal téměř každý osvětlovač a pomocný dělník vyjadřovat k tomu kdo by měl a neměl točit. Pro mnohé lidi našťástí vše rozhodli komunisté a nepřipustili žádnou debatu. Kritéria si určili sami. Do roku 1948 mírněji, poté již přesně podle stranické linie.

Dobová fotografie ze schůze ke znárodnění filmu na Barrandově, srpen 1945. >

V pozadí myšlenky na znárodnění, kterou již ve třicátých letech prosazovala skupina umělců jako Jan Drda nebo Elmar Klos, byla ideální představa, že jedině stát zajistí volnou tvorbu uměleckých filmů oproti kapitalisty vyráběných komerčních filmů bez umělecké hloubky. To se prohloubilo především v době protektorátu, kdy se točila zejména úniková produkce. Přestože se točila řada filmů a mnozí filmaři mohli část svého umění předvést, řada z nich se cítila nedocenená a chtěla tvořit, na což neměla řada z nich peníze.

Tento princip však fungoval jen částečně v letech 1946-1948, později se vše podřídilo požadavkům socialismu a propagandy a tvůrci museli projít stejný proces schvalování a cenzurních zásahů jako za války, jen s tím rozdílem, že cenzurních zásahů bylo více a úředních povolení a stupňů schvalování byl víc a víc. Miloš Havel se zpočátku plánoval vrátit na Barrandov a i snahy o znárodnění přijal s určitou mírou pochopení. Zapojoval se do snah, aby vznikla akciová společnost s podílem státu (představa byla 50% stát a 50% filmaři), která by zaručovala onu svobodu tvorby pro nezávislé umělce, ale současně by umožňovala točit i kasovní thráky, které by tuto činnost dotovaly. Jeho představa však byla rychle smetena ze stolu a současně byl obviněn z kolaborace.

< Prezident republiky podepisuje na dekret o znárodnění filmu. >

Tímto dnem vzniknul Československý státní film a Ústřední správa kin. A další umělecké směřování filmu? Ministr informací Václav Kopecy nenechal filmaře na pochybách o tom, kudy se má film napříště ubírat. V projevu ke znárodnění pronesl: „Do nového roku, který bude všeobecně rokem budovatelského rozmachu, provázíme československý film vroucím přáním, aby se pod státním vedením co nejlépe rozvíjel. Přejeme si dobré české filmy a vedle běžné filmové produkce očekáváme od našich filmařů v roce 1946 alespoň jeden film, který by byl revolučním činem v našem filmovém umění a který by světu ukázal, že znárodnění čs. filmu znamená novou jeho uměleckou výši“.

Nejen filmové společnosti prošly takovým mlýnkem. Řada herců si prošla očistou před nejrůznějšími komisemi. Někteří byly oprávněně odstaveni od své činnosti, řadě z nich však přitížila lidská závist a zášť. Jedním z nich byl Vlasta Burian. Přestože se mu neprokázala žádná protistátní činnost a nemohl být uvězněn, byl potrestán pokoutou a vlastně na dlouhá léta zákazem činnosti. Podobně dopadl Miloš Havel, kterému se snažili všichni dokázat kolaboraci, nakonec byl pro nedostatek důkazů osvobozen. K filmu se však již vrátit nemohl. Začal tak státní monopol, který trval až do roku 1990 kdy došlo k uvolnění.

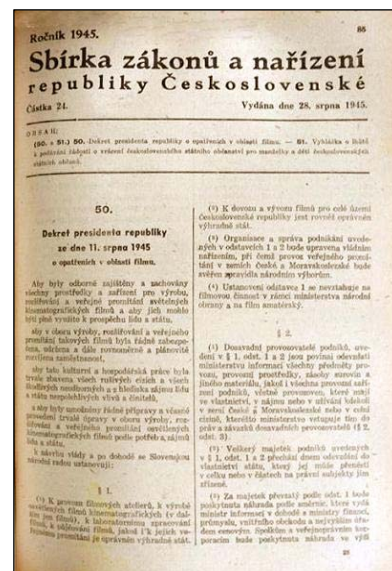
Je otázkou filmových odborníků, aby posoudili, zda toto opatření prospělo tvůrcům filmů v možnosti volně tvořit filmy, které by jinak nevznikly. Je jasné, že každý producent chce na svém díle vydělávat a umělecké snímky tak vlastně nemají šanci vzniknout. Druhou otázkou je zda zabavení výrobních prostředků je tou nejlepší cestou jak dosáhnout podpory umění. Oficiálně první vlna znárodnění veškerého průmyslu přišla 28. října 1945 znárodněním bank, pojišťoven, dolů a klíčového průmyslu. Zestátnění kinematografie přišlo k dva měsíce dříve a bylo označeno jen jako opatření. Ve skutečnosti to byl zkušební balónek jak bude veřejnost i ostatní političtí rivalové reagovat. Komunisté ovládající ministerstvo informací a osvěty si však byli dobře vědomi důležitosti tohoto kroku v jejich dalších plánech.

Rudolf Piša

Základem opatření byla kompletní kontrola filmu od jejich natáčení, přes laboratoře až po jejich distribuci. Znárodněna měla být i veškerá kina. Z těch měl jít výnos opět do výroby filmů, tedy by celý proces byl jakým si uzavřeným oběhem s podporou a dohledem státu.

Tak se tedy stalo, že vláda Národní Fronty schválila záměr, který předložila na hrad k podpisu ve formě dekretu. Základem opatření bylo, že stát jako jediný byl oprávněn k provozu filmové výroby, distribuce a promítání filmů. Existující firmy musely odevzdat své podniky ministerstvu informací. Za tento majetek měla být podle § 2 odst. 3 poskytnuta náhrada všem vyjma Němců, Maďarů, zrádců a kolaborantů. Toto opatření podepsal 11. srpna 1945 Edvard Beneš a dekret č. 50 nazvaný Opatření v oblasti filmu a uveřejněním ve sbírce zákonů dne 28. srpna 1945 vstoupil jako zákon v platnost.

Použitá literatura z knihovny MCP:
Ročenky Industrie Compass a Financial Jahrbuch 1901-1944
Josef Kašpar: Pražské burzovní papíry, ročníky 1924-1941
Znárodněný průmysl v Československu, roč. I., 1947

Obrazový materiál: Veškeré exponáty pocházejí ze sbírek Muzea cenných papírů.
Filmové plakáty a fotky osob poskytla Agentura Mira Film, některé jsou však z internetu.
Originály akcií B753-B759 pocházejí ze SOA Praha, sbírky akcií.
Fotografie ateliéru Barrandov a Hostivař jsou ze sbírek MCP, exponáty T3589 a T0346.

JEDNA TAKOVÁ NEAKCIE

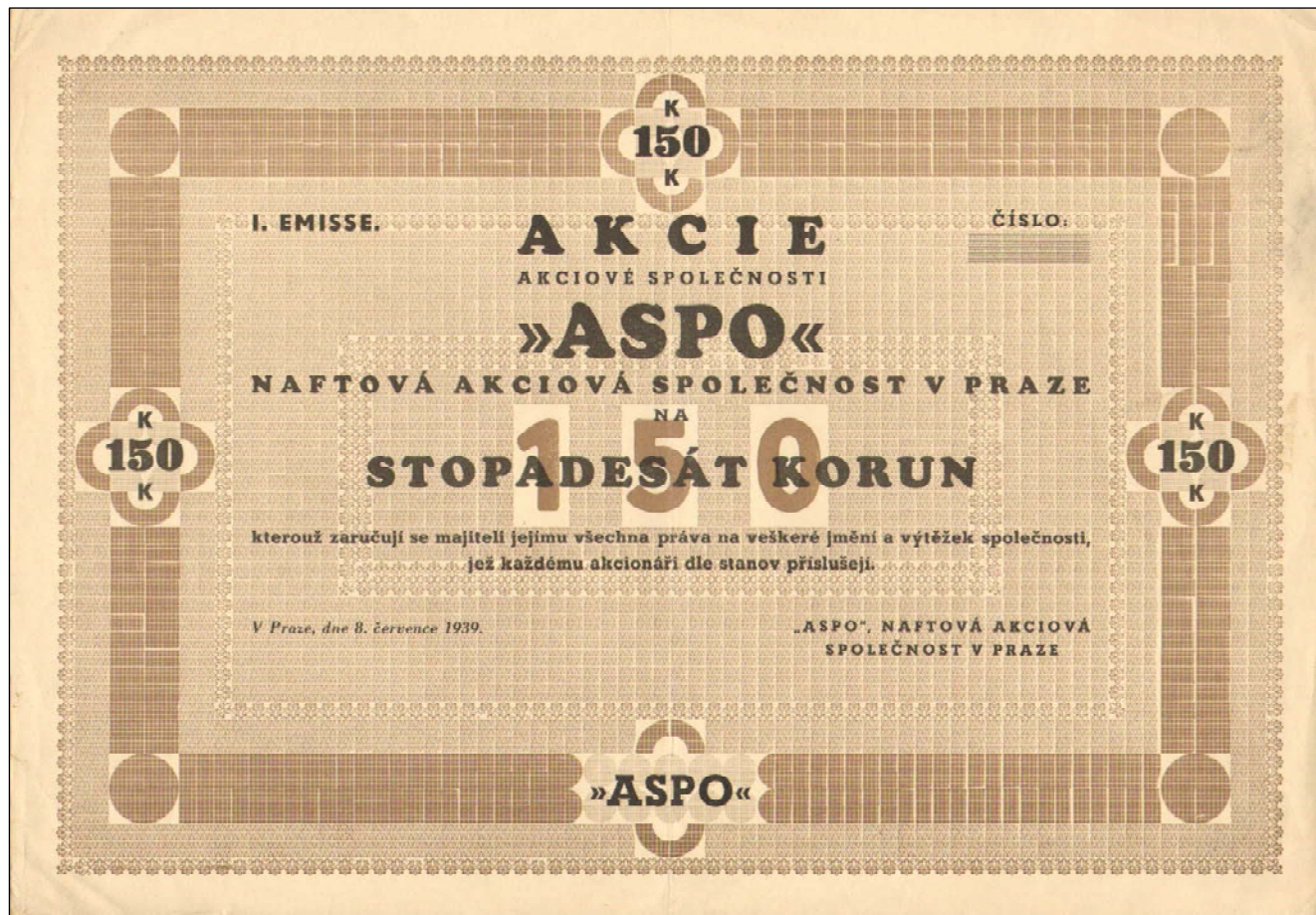
Všichni jistě znáte pohádku Jana Wericha o chytré rybářce, která chodí obutá - neobutá a učešaná - neučešaná. Podobnou pohádku o jedné akcii - neakcii Vám teď také nabídku.

Klasický hraný film zpravidla vychází ze života, i když je často nazýván pohádkou nebo fikcí. Klasické komedie o podvodnících a podvodech mají zcela nezanedbatelné místo v dnešní době akčních filmů. V letech třicátých se však jednalo spíše o konverzační komedie s trochu napínavou zápletkou. Jedním takovým filmem je „Svátek věřitelů“, který v roce 1939 natočil režisér Gina Hašler, syn Karla Hašlera, jako svůj debut.

Stručná charakteristika filmu v dobových materiálech praví, že svědomitý úředník advokátní kanceláře solcítátor Kolčava (Jindřich Plachta) se dostane na stopu podvodů s akciemi a překazí transakci s akciemi falešné petrolejářské společnosti, na které se podílí i jeho zaměstnavatel advokát Losman (Jaroslav Marvan). JUDr. Losman a bankéř Hegner (Čeněk Šlégl) se spojili k velkému podvodu. Bankéř koupil naftová pole, o kterých dobře ví, že na nich žádná nafta není. Přesto vnutil akcie tohoto podniku mnoha lidem, které před tím spekulacemi připravil o peníze. Losman věřitele ubezpečuje, že je vše v pořádku, ačkoli chystá s Hegnerem vyhlášení bankrotu. Akcie vnutí i Hegnerově rozvedené ženě (Růžena Šlemrová) náhradou za její věno a její neteři místo dědictví po otci. Losmanův solcítátor Kolčava, poctivý a naivní muž, postupně zjišťuje, jak bezcharakterní je jeho zaměstnavatel. Podvodníci, tlačeni věřiteli, se rozhodnou k urychlené akci. Losman dá Kolčavovi výpověď a doporučení na místo pokladníka u Hegnera. Bankéř předá Kolčavovi hotovost tři miliony korun a tajně objedná kasaře, který má peníze ve fingované loupeži ukrást. Kolčava však peníze uschová jinde. Hegnera, spoutaného lupičem, donutí k podepsání plné moci a uspořádá svátek věřitelů, kdy jsou všem vráceny podvodně vylákané peníze.

U příležitosti premiéry, která se konala 13. října 1939 byly vydány plakáty ve formě akcií klíčové firmy ASPO, naftové akciové společnosti v Praze, která hraje vlastně hlavní roli v celém filmu. Můžeme tedy uklidnit všechny sběratele, že se nejedná o žádnou nově objevenou akcii neznámé firmy a všichni tak mohou hledání v ročenkách a adresářích zastavit. Existují dvě verze a to malá o formátu A5 a větší o přibližném formátu A4 a jejich celkový náklad není známý.

Závěrem jen uvedu, že film s hudbou orchestru R. A. Dvorského vyrobil Lucernafilm, který film též distribuoval do kin. Od ledna 1946 do roku 1995 vidělo tento film v kinech 248.555 diváků na 1.073 představeních. Film nepatří ke zlatému fondu toho nejlepšího co bylo kdy natočeno, ale přesto se občas reprizuje v našich televizích.

Dokumentační akciová společnost, vznikla 7. 10. 1998 především pro podporu a rozšiřování ceninové tvorby, tisku cenin a jejich dokumentaci. Hlavní činností je tisk akcií, dluhopisů, losů, poukázek a jiných cenin včetně přípravy grafických návrhů, tvorby nových designů a nových ochranných prvků. Součástí práce na ceninách všech druhů je jejich archivace a výzkum pro další vývoj ochrany. Proto je společnost rozdělena na tři divize, z nichž prvou jsme již představili, zabývá se hlavní činností.

Na výrobní divizi navazuje divize VÚROC - Výzkumný ústav rozvoje ochrany cenin vznikla z rozhodnutí valné hromady dnem 1. ledna 2003 a zabývá se tvorbou nových ochranných prvků použitelných na ceninách. Provádí výzkum použitelnosti stávajících ochranných prvků a jejich expertizu, pomůže při odhalování padělků a dalším zdokonalování ochrany. Zajišťuje odborná školení pracovníků přicházejících do styku s ceninami.

S oblastí tvorby a tisku cenin souvisí příprava změn u akciových společností, které souvisejí s přeměnou podoby akcií ze zaknihované na listinnou včetně veškerých potřebných dokumentů. Proto byla vedle společnosti Dokumentační a. s. založena v roce 2001 DAS CONSULTING s. r. o., která se na tyto akce specializuje a navazuje na přeměny podob, kterou majoritní společník firmy provádí již od roku 1996, kdy došlo k první přeměně akcií ze zaknihované na listinnou v ČR za jeho účasti.

Třetí divizí je Muzeum cenných papírů. Tato část vznikla 1. července 2000 po dlouhých přípravách. Jejím úkolem je založit samostatnou expozici výroby a vývoje cenin u nás i v zahraničí prostřednictvím stálé výstavy. Společnost dále propaguje tisk cenin a historii podnikání, připravuje sborníky i odborné publikace. Všeobecné povědomí o této divizi doprovází příležitostné výstavy nebo zapůjčování vzorků k jejich další reprodukci. V roce 2006 bylo rozhodnuto o výstavbě vlastní muzejní budovy Muzea cenných papírů v Praze. Za tímto účelem byl 25. června 2008 založen samostatný nadační fond, který postupně převzme aktivity této divize.

Dokumentační akciová společnost byla založena v roce 1998 a letos slaví své 10. výročí na trhu. Za tu dobu vyrobila pro stovky klientů víc než 3.660.000 kusů cenných papírů ve jmenovité hodnotě víc než 80 miliard Kč a to nejen pro české firmy, ale např. pro Slovensko, Švýcarsko a další státy v Evropě a střední Americe.

DOKUMENTAČNÍ a. s.
Pod vilami 13, 140 00 Praha 4 - Nusle
Tel: 241 740 079, Fax: 241 744 015
Mobil: 603 545 901
E-mail: das-mcp@volny.cz
www.das-mcp.cz

369 00 00 369 / 0800

NADAČNÍ KONTO

Muzeum cenných papírů, nadační fond, Pod Vilami 1038/13, 140 00 Praha 4 - Nusle, IČ 28 42 98 93, fond zapsán v nadačním rejstříku MS v Praze N697. Věstník je vydáván měsíčně jako zpravodaj o činnosti fondu a jeho sbírkách. Je šířen prostřednictvím webových stránek muzea za pomoci DAS MEDIA, a. s. Nevýžádané rukopisy se nevracejí. Šíření všech reprodukcí i textů bez dalšího souhlasu MCP je zakázáno a podléhá autorskému a reprodukčnímu právu.